

АЛХІМІЯ СЛОВА 2025

ЛЮДИНА КРИЛА МАЄ!

ХУДОЖНЬО-ЛІТЕРАТУРНИЙ АЛЬМАНАХ

Рубрики

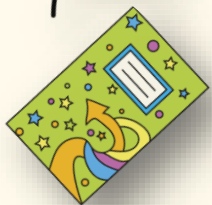
НАШЕ ВСЕ: палітра ліцейного
життя

ДАТА НА МАПІ: події, пам'ятні дати
в Україні та світі

ПОСМІХНІТЬСЯ: все, що викликає
щирю посмішку

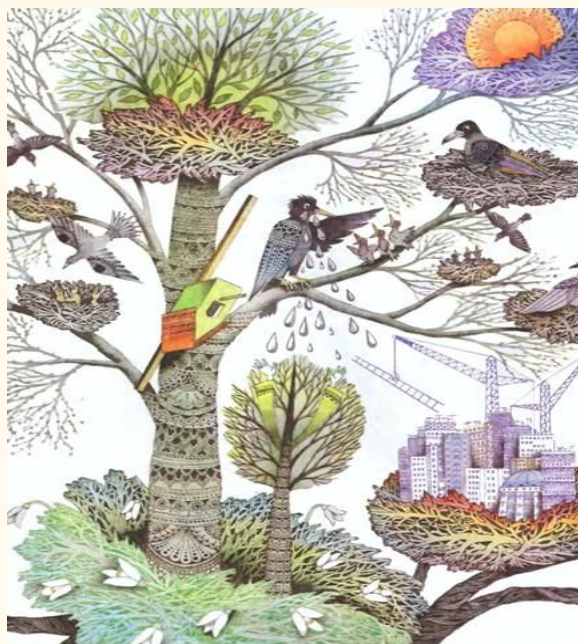
ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів
та вчителів

ЦІКАВО ЗНАТИ: цікава всячина

СКАРБНИЧКА: відомі про
важливе

Вітаємо, любі наші читачі! Черговий номер нашого альманаха присвячено неперевершеній Ліні Костенко, Поету, Людині, Жінці, Українці, життя якої окрилене любов'ю, стійкістю, чесністю. Цьогоріч відзначаємо ювілей натхненної дочки України - 95 років. Наш альманах - привітання, вияв шани і вдячності. І захоплення людиною, що має крила. Її поезія стала знаковою для кількох поколінь українців, бо торкається найтонших струн душі людини, її найпотаємніших думок, її найглибших почувань. Велике щастя — бути сучасниками Ліни Костенко.

Редакційна колегія

А й правда, крилатим ґрунту
не треба.
Землі немає, то буде небо.
Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.
В цьому, напевно, правда
пташина...
А як же людина? А що ж
людина?
Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.
У кого – з вірності у коханні.
У кого – з вічного поривання.
У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.
У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.
Людина нібито не літає...
А крила має. А крила має!

НАШЕ ВСЕ

Урочистості до ювілею Ліни Костенко почалися фактично вже у жовтні. В ліцеї було проведено низку заходів в рамках Всеукраїнського місячника шкільних бібліотек “**Читаюча шкільна родина - стратегічне завдання бібліотеки.** Стартував буккросинг. Ідея із захватом була сприйнята ліцейною спільнотою. Також було проведено фото конкурс з популяризації читання “**Читай, щоб бути сильним**”, 2 мистецьких майстер-класи в бібліотеці з відтворення образів літератури засобами пластичного мистецтва. Серед книжок, якими обмінювались учні і вчителі, серед образів, які створювали учасники акцій, були й ті, що вийшли з-під пера Ліни Костенко. Її вірші завжди були, залишаються сьогодні і будуть завтра актуальними.

НАШЕ ВСЕ

НАШЕ ВСЕ

*І все на світі треба пережити, бо кожен
фініш — це по суті старт. І наперед не
треба ворожити, і за минулим плакати
не варт...*

Л. Костенко

НАШЕ ВСЕ

До річниці із дня народження Ліни Костенко було проведено флешмоб “Моя Ліна Костенко”, у якому взяли участь і учні, і вчителі.

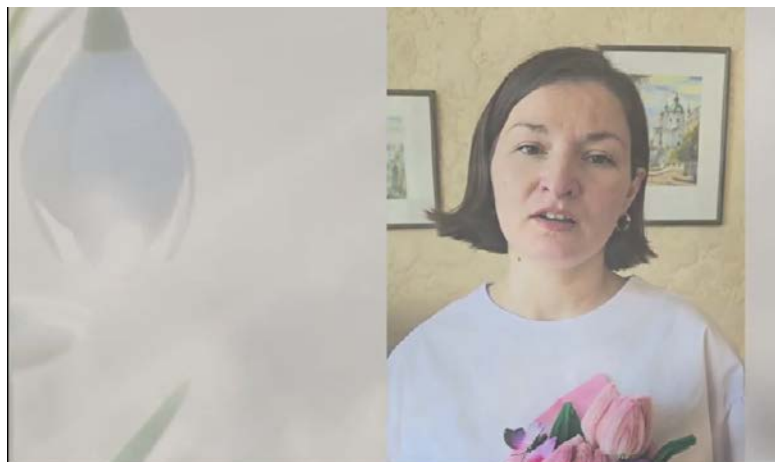

НАШЕ ВСЕ

НАШЕ ВСЕ

НАШЕ ВСЕ

В ліцеї було проведено уроки знайомства з великою поетесою. Розказати своїм читачам про видатну майстриню поетичного слова хочемо і ми. Отже...

➤Українська поетеса - шістдесятниця, письменниця, дисидентка. Лауреатка Премії Антоновичів, Ордену Почесного легіону.

➤У 1967 році разом з Павлом Тичиною та Іваном Драчем вона була номінована на Нобелівську премію з літератури. Почесний професор Національного університету «Києво-Могилянської академії».

➤Почесний доктор Львівського національного університету.

➤Почесний доктор Чернівецького національного університету.

➤Лауреат Державної премії ім. Тараса Шевченка (1987, за роман «Маруся Чурай» і збірку «Неповторність»).

➤Лауреат Міжнародної літературно-мистецької премії ім. О.Теліги (2000).

➤Нагороджена Почесною відзнакою Президента України (1992).

➤Орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (березень 2000).

➤Відзнака «Золотий письменник України», 2012 (відмовилась).

*Я вибрала долю собі
сама,
і що зі мною не
станеться, —
у мене жодних
претензій нема
до Долі — моєї
обраниці.*

Л. Костенко

НАШЕ ВСЕ

**Відома українська
поетеса, письменниця**

**Ліна Василівна Костенко
народилась 19 березня 1930 року в
містечку Ржищеві на Київщині в
родині вчителів.**

**Батьки майбутньої поетеси
вчителювали й з ранніх літ
прищеплювали дитині високі
моральні, етичні та естетичні
смаки, подавали літературні,
фольклорні та історичні взірці для
наслідування.**

**На все життя Ліна перед собою
мала приклад батька — Василя
Костенка, поліглота-самородка
(він знав 12 мов), педагога від
Бога, який за потреби міг на
найвищому рівні викладати всі
предмети у школі.**

***Школа, в якій працювали
батьки Ліни Костенко.***

***За політичні погляди
батько був
заарештований, визнаний
“ворогом народу” і
висланий на 10 років у
сталінські табори (з 1936
року)***

НАШЕ ВСЕ

«Душа летить в дитинство як у вирій, бо їй на світі тепло тільки там»

«Маруся Чурай»

Навчання

- У 1936 році родина переїхала до Києва, де майбутня поетеса закінчила середню школу.
- Після закінчення середньої школи Ліна Костенко навчається в Київському педагогічному інституті.
- Потім - у Московському літературному інституті імені О. М. Горького, який закінчила 1956 року.

Ліна Василівна стала почесним професором Національного університету "Києво-Могилянська академія", студенти із трепетом ходили на її лекції, пишаючись тим, що можуть слухати "титана" українського слова.

НАШЕ ВСЕ

Шістдесятництво

Ліна Костенко була однією із плеяди молодих українських поетів, що виступили на межі 50-60-х років ХХ ст.

Період "шістдесятників" започаткував новітні стилі в українській літературі, змусив творити щось нове, атипове, авангардне, але, як і завжди, безжалісне та максимально критичне по відношенню до влади і тогочасного режиму.

1965 року — Л. Костенко підписала лист-протест проти арештів української інтелігенції. Була присутня на суді над Михайлом Осадчим і Мирославою Зваричевською у Львові.

Травень 1966 — у Спілці письменників України, де таврували «націоналістичних відщепенців», частина молоді влаштувала овацію Л. Костенко, яка відстоювала свої позиції і захищала Івана Світличного. Захищала Івана Світличного, Опанаса Заливаху, Михайла Косіва і Бориса Гориня.

1968 року — написала листи на захист В'ячеслава Чорновола у відповідь на наклеп на нього в газеті «Літературна Україна». Після цього ім'я Л. Костенко в радянській пресі довгі роки не згадувалося. Вона працювала «в шухляду».

«Шістдесятників було мало. - пізніше пригадувала Ліна Василівна. — Усього лише «маленька щопта», як сказав Стус. Вони не знали, що вони шістдесятники, їх ніхто шістдесятниками не призначав. Це вже потім, з дистанції часу, їх так назвали. А тоді це була молодь, гарні, талановиті люди, які входили в життя, не знаючи, що вони входять в Історію. В кожену епоху щось випадає в кристал. Ось таким кришталом була та «маленька щопта». І Україна, побачена крізь неї була прекрасна.

НАШЕ ВСЕ

Сміливість та прямота висловлювань, нескореність перед тоталітаризмом - це громадянська позиція Ліни Костенко

*«...не боюсь донощика в трактирі,
бо все кажу у вічі королю».*

Основні мотиви та теми творчості:

- утвердження нерозривного зв'язку поколінь, особистої відповідальності кожної людини за майбутнє;
- роздуми про сутність поезії, роль Слова в житті народу;
- оспівування краси рідної землі;
- тема кохання;
- проблема деградації, змізернення людської душі.

Її ім'я – серед майстрів української поезії

Збірки її віршів "Проміння землі" (1957) та "Вітрила" (1958) викликали інтерес читача й критики, а книга "Мандрівки серця", що вийшла в 1961 році, не лише закріпила успіх, а й засвідчила справжню творчу зрілість поетеси, поставила її ім'я поміж визначних майстрів української поезії.

1973р. — потрапила до «чорних списків», складених секретарем ЦК КПУ з ідеології В.Маланчуком. Лише 1977 року, після відходу В. Маланчука, вийшла збірка віршів «Над берегами вічної ріки», а 1979-го, за спеціальною постановою Президії СПУ, — історичний роман у віршах «Маруся Чурай», що пролежав без руху 6 років. За нього поетеса 1987 року була удостоєна Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

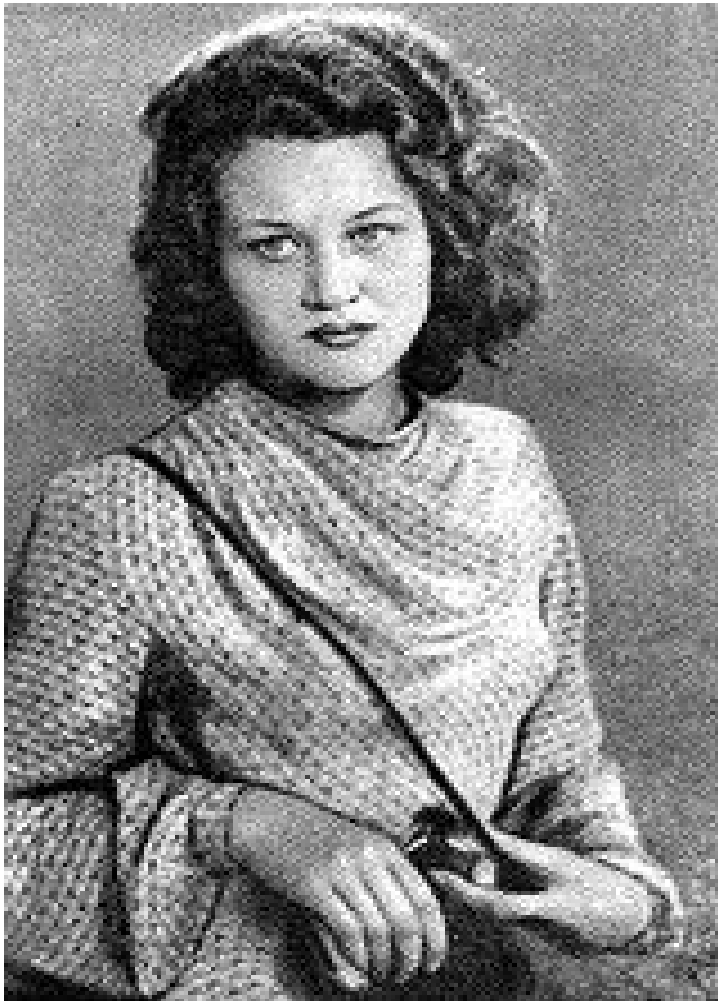

“1980: після заборони видання збірки “Неповторність” мама оголошує голодовку – це вже друга. Перша була після вирубаних строф із першої після 16 років мовчання публікації у 1976 р.

Наш тато каже: “Ліно, у тебе ж діти!” Мама відповідає: «Діти мене простять»

(із спогадів дочки Оксани

Пахльовської)

***“Я лиш
інструмент,
В якому плачуть
сни мого
народу...”***

2010 року вийшов перший роман Л.Костенко — «Записки українського самашедшого».

У січня 2011 року Ліна вирушила у тур-презентацію свого першого роману.

Роман викликав великий ажіотаж і тимчасову його нестачу в книгарнях.

Презентації відбулися в Києві, Рівному та Харкові, усюди були аншлаги, не всі бажаючі потрапити змогли це зробити через те, що вже не було місця у залах.

Ось що сказав про книжку академік Іван Дзюба:

“Записки українського самашедшого” – вражаюча хроніка душі інтелігента в світі абсурду. Абсурду українського і планетарного. Особливо щемливі й гіркі сторінки, де йдеться про пониження всього людського в сьогоденнішому цинічному часі”.

Видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» зробило все можливе, щоб книжка побачила світ до дня Святого Миколая, тобто до 19 грудня... Станом на червень 2011 року загальний тираж вже становив 80 тисяч примірників.

НАШЕ ВСЕ

Творче надбання поетеси:

- ☐ «Проміння землі» (1957)
- ☐ «Вітрила» (1958)
- ☐ «Мандрівки серця» (1961)
- ☐ «Зоряний інтеграл» (1962, тираж знищено радянською цензурою)
- ☐ «Княжа гора» (1962, книжка не вийшла через заборону радянської цензури)
- ☐ «Над берегами вічної ріки» (1977)
- ☐ «Маруся Чурай» (1979)
- ☐ «Неповторність» (1980)

Твори Ліни Костенко перекладено:

- ✓ Англійською;
- ✓ Білоруською;
- ✓ Естонською;
- ✓ Італійською;
- ✓ Німецькою;
- ✓ Словацькою;
- ✓ Французькою

- ☐ «Сад нетанучих скульптур» (1987)
- ☐ «Бузиновий цар» (1987) — для дітей
- ☐ «Вибране» (1987)
- ☐ «Інкустації» (1994, видання італійською мовою, відзначене премією Петрарки)
- ☐ «Берестечко» (1999, перевидання 2010)
- ☐ «Гуманітарна аура нації, або Дефект головного дзеркала», лекція в Києво-Могилянській академії (1999)
- ☐ «Гіацинтове сонце» (2010)
- ☐ «Записки українського самашедшого» (2010)
- ☐ «Річка Геракліта» (2011)
- ☐ «Мадонна перехресть» (2011)

НАШЕ ВСЕ

Цікаві факти про Ліну Костенко

У 1963 році вона спільно з Аркадієм Добровольським написала сценарій до фільму "Перевірте свої годинники". Стрічка розповідала про українських поетів, загиблих під час Другої світової війни. Фільм зняли 1964 року, але на екрани він так і не вийшов. Остаточний варіант "Хто повернеться – долюбить" був так змінений, що Костенко відмовилася від авторства сценарію.

Ліна Костенко вміє відмовляти не тільки колегам: вона відмовилася і від премії "Золотий письменник України", не пояснивши нічого жодним словом, і від звання Героя України, яке хотів їй вручити Ющенко, а фраза "Політичної біжутерії не ношу" стала мало не афоризмом.

Внучка ж Костенко Ярослав-Франческа Барб'єрі вивчає філософію у Римському університеті "Ля Сап'єнца", де її мама завідує кафедрою україністики.

Улюблений музичний твір Ліни Костенко – «Реквієм» Верді

У 2005 році Ліна Костенко взяла участь в експедиції до Чорнобильської зони. Письменниця активно працювала нарівні з усіма вченими, рятуючи предмети побуту і артефакти народної культури від знищення і забуття.

НАШЕ ВСЕ

Чоловіки

**Єжи-Ян Пахльовський, польський письменник,
однокурсник Л.Костенко під час навчання у
Московському літературному інституті імені
О. М. Горького.**

**Цвіркунов
Василь Васильович,
керівник Київської
кіностудії імені Довженка
у 1960-х рр.**

Діти

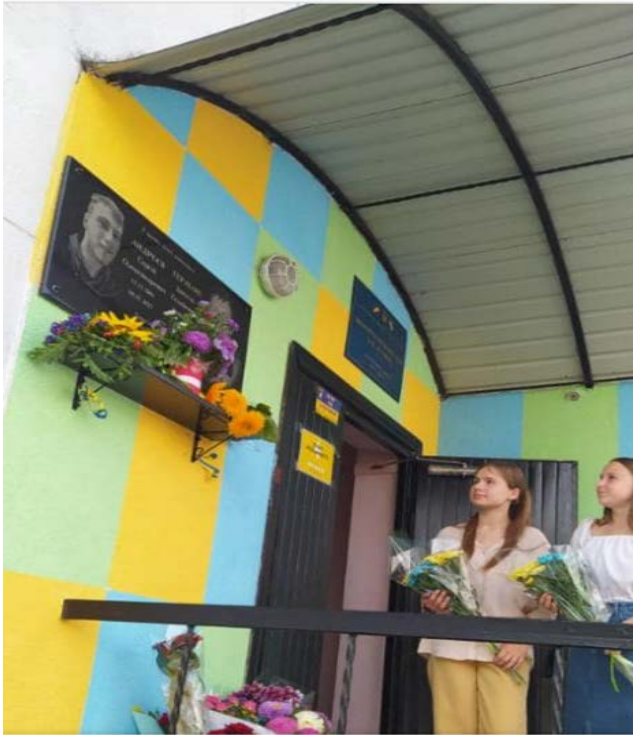

Пахльовська Оксана Єжи-Янівна, культуролог;

Цвіркунов Василь Васильович

НАШЕ ВСЕ

***Життя спливе, немов вода,
і відцвіте,
немов вишнева гілка...
в житті одна помилка
- не біда,
біда, коли усе життя –
помилка.***

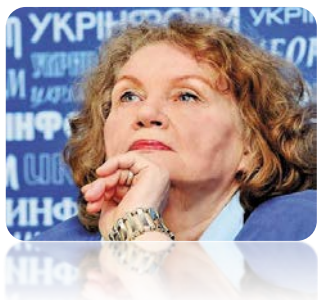
Ліна Костенко своїми віршами нагадує нам про ціну всього, що живить серце уераїнця. Ми пам'ятаємо про ціну. Тому робимо все, що можемо, вміємо, знаємо для Перемоги. Україна переможе!!! А далі – будемо робити все для відновлення, розбудови і процвітання нашої країни. Власне, цією нашою вірою, цією звитягою і самопожертвою наших героїв ми і відрізняємось від дикого світу диктаторів і вбивць. Бо разом із силами добра маємо за гасло «Ніколи знову» на відміну від їхнього «Можемо повторити»

Скарбничка

З перших днів повномасштабного вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року Ліна Костенко відгукнулася на агресію болючими рядками. І досі поруч зі своїм народом: серцем, думками, натхненним словом

**Ми воїни. Не ледарі. Не лежні
І наше діло праведне й святе.
Бо хто за що, а ми за незалежність.
Отож нам так і важко
через те.**

**І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.
Коли в людини є народ,
тоді вона вже людина.**

**Розп'ято нас між заходом і сходом.
Що не орел — печінку нам довбе.
Зласкався, доле, над моїм народом,
щоб він не дався знівечить себе!**

Скарбничка

**Це ж треба мати сатанинський намір,
чаїть в собі невиліковний сказ,
щоб тяжко так знущатися над нами,
та ще й у всьому звинувачувати нас!**

**Здушили сльози — не виходь
на люди. Болить душа — не
виявляй на вид.**

**І щось в мені таке велить
збіліти в гнів до сотого коліна!
І щось в мені таке болить,
що це і є, напевно, Україна.**

**Історії ж бо пишуть на столі.
Ми ж пишем кров'ю на своїй землі.**

**Вже почалось, мабуть, майбутнє.
Оце, либонь, вже почалось...
Не забувайте незабутнє,
воно вже інеєм взялось!
І не знецінюйте коштовне,
не загубіться у юрбі.
Не проміняйте неповторне
на сто ерзаців у собі!**

**Віддай людині крихітку себе.
За це душа наповнюється світлом.**

**Нації вмирають не від інфаркту.
Спочатку їм відбирає мову.**

**Не забувай в думках ні на хвилину,
Щоб ти в ночі собі солодко спав,
Хтось в дома залишив свою дитину,
А хтось і взагалі життя віддав.**

Ліна Костенко

Скарбничка

Що їх веде — і доброго, і злого?
Де є та грань — хто люди, хто юрма?
Нерівня душ — це гірше, ніж майна!
Пів-України — сироти козацькі.
Од Лохвиці до самої Молдови,
пів-України — то козацькі вдови.
Бо хто, як я, намучивсь на війні,
тому життя підскочило в ціні.

І в житті, як на полі мінному,
я просила в цьому сторіччі
хоч би той магазинний мінімум:
— Люди, будьте взаємно ввічливі! —
і якби на те моя воля,
написала б я скрізь курсивами:
— Так багато на світі горя,
люди, будьте взаємно красивими!

Життя, як річку не перейдеш вброд.
Та, певно, в ньому і немає броду.
Заходь по груди у студену воду,
Пливи, пливи, пливи десятки літ!
Не уникай в путі круговороту —
Хай руки загартуються твої,
Бо доведеться плавати і проти,
І впоперек стрімкої течії.
Коли ж попадеш в смугу теплих течій,
Коли душа розніжиться без меж,
Ослабнуть руки і отерпнуть плечі,
І вже навряд чи далі попливеш.
Зануриш серце у блаженну втому,
Запрагнеш тільки затишку... О, ні!
Як жити, зачепившись на мілкому,
То краще потонуть на глибині

Скарбничка

Мій перший вірш написаний в окопі,
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли згубило зорі в гороскопі
моє дитинство, вбите на війні.
Лилась пожежі вулканічна лава.
Горіла хата. Ніч здавалась днем.
І захлиналась наша переправа
через Дніпро — водою і вогнем.
Гула земля.

Сусідський плакав хлопчик.
Хрестилась баба, і кінчався хліб.
Двигтів отой вузесенький окопчик,
де дві сім'ї тулились кілька діб.

О перший біль тих не дитячих вражень,
який він слід на серці залиша!
Як невимовне віршами не скажеш,
чи не німою зробиться душа?!
Це вже було ні зайчиком, ні вовком —
кривавий світ, обвуглена зоря! —
а я писала мало не осколком
великі букви, щойно з букваря, —
той перший віршик, притулившись скраю,
щоб присвітила поночі війна.
Який він був, я вже не пам'ятаю.
Снаряд упав — осипалась стіна.

Скарбничка

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиймись.

Хтось ними плакав, мучився, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди, і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

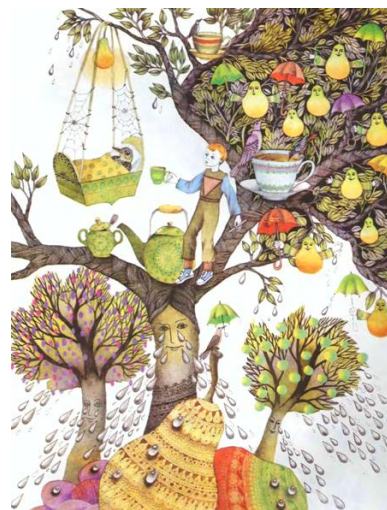
Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія — це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Над шляхом, при долині, біля старого граба,
де біла-біла хатка стоїть на самоті,
живе там дід та баба, і курочка в них ряба,
вона, мабуть, несе їм яєчка золоті.

Там повен двір любистку,
цвітуть такі жоржини,
і вишні чорноокі стоять до холодів.
Хитаються патлашки уздовж всієї стежини,
і стомлений лелека спускається на хлів.
Чиєсь дитя приходить, беруть його на руки.
А потім довго-довго на призьбі ще сидять.
Я знаю, дід та баба - це коли є онуки,
а в них сусідські діти шовковицю їдять.

Дорога і дорога лежить за гарбузами.
І хтось до когось їде тим шляхом золотим.
Остання в світі казка сидить під образами.
Навшпиньки виглядають жоржини через тин

...

ДАТА НА МАПІ

ДАТА НА МАПІ

Також до свята в ліцеї відкрилась виставка, що ілюструє непоборний дух українського козацтва

ДАТА НА МАПІ

На початку листопада в Економіко-правовому ліцеї пройшов яскравий, золотисто-помаранчевий **Гарбузовий тиждень**, найяскравішим заходом якого став благодійний ярмарок "Гарбузове чаювання". Ліцеїсти та їхні батьки приготували неймовірні смаколики з гарбузів, а також різноманітні осінні цікаві дрібнички. Ярмаркували ліцеїсти разом із талановитими учасниками вокально-танцювального гурту Золотий Apple. Усі виручені чималі кошти були передані БФ "Благодійна душа" для придбання воєнного дрона. Дякуємо всій ліцейній родині!

22 січня 2025

День Соборності України!

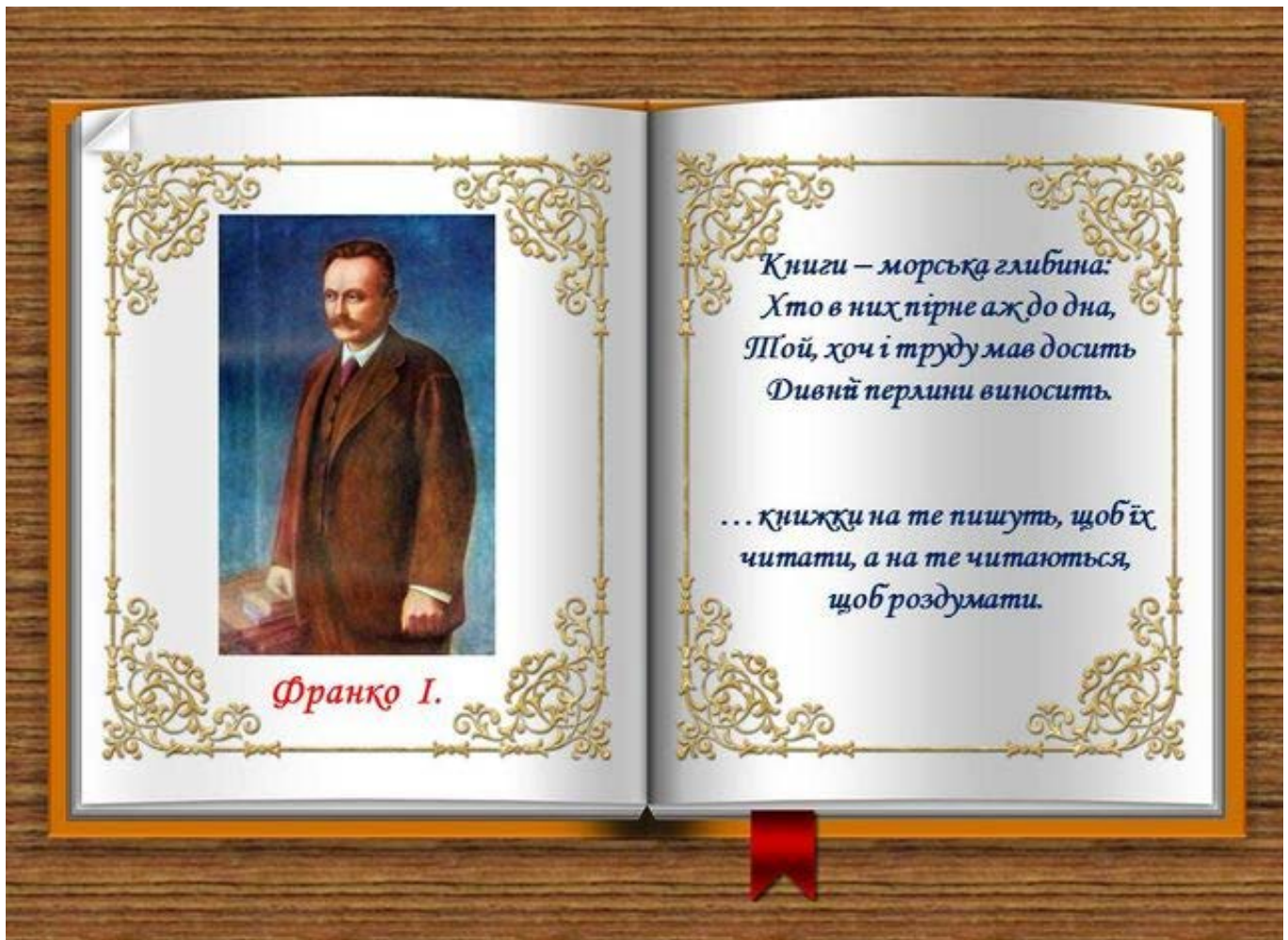

Ідея територіальної
цілісності країни
разом із ідеями
духовної
згуртованості в
умовах сучасної
російсько-
української війни
набуває особливого
символізму та
актуальності.

ДАТА НА МАПІ

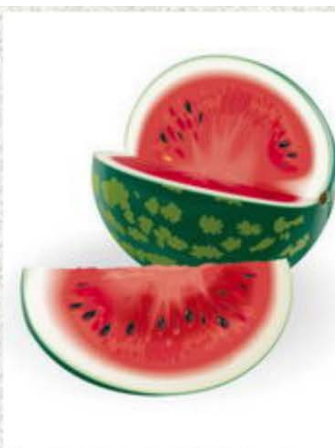

ДАТА НА МАПІ

У березні 2025 року в економіко-правовому ліцеї було проведено мовно-літературно - мистецький марафон **«Шевченкіана 2025»**, у якому брали участь 9 і 10і класи. Цей захід вже став традицією і в черговий раз продемонстрував, що усі ми – одна родина, він став виявом нашої непохитності і віри. Дякуємо всім учасникам за участь, а їх організаторам – за цікаві, пізнавальні, творчі та захоплюючі завдання!

Завдання були невимовно цікаві. Гнали, пригадували назви творів Кобзаря, досліджували, співали і креативили

ДАТА НА МАПІ

ДАТА НА МАПІ

ДАТА НА МАПІ

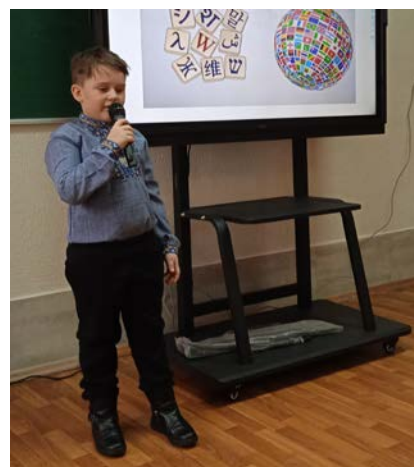
ДАТА НА МАПИ

ДАТА НА МАПІ

21 березня - Всесвітній день поезії

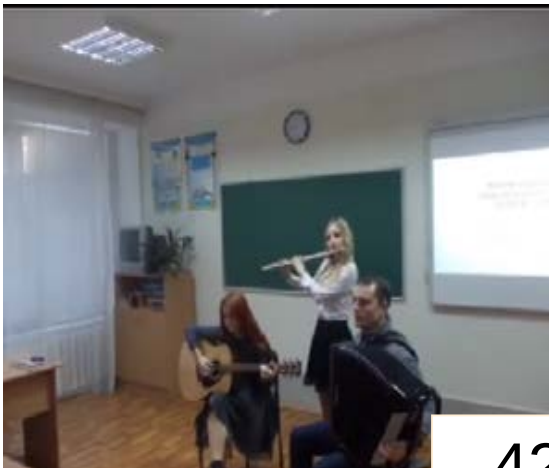
27 березня - Міжнародний День театру

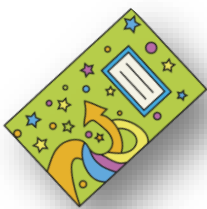
ДАТА НА МАПІ

Що «світ — театр»,
Ми знаємо не з преси.
Що ми актори —
Теж не новина...
Саме життя для всіх нас
Пише п'єси,
Де кожна дійова особа
Головна!

Вітаємо з Міжнародним днем театру!

ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів та вчителів

Катерина Лаврова, 11-е

Про Ліну Костенко

**Вона єдина може бачити родючість,
В сухій неораній землі.
Строфою викорінювать байдужість,
Та розквітати сонцем у імлі.**

**В долоні ніжно загортати гори,
Щоб ті не мерзли , хоч і не малі.
Чи колисати невгамовне море,
Розбурхане жорстокістю Землі**

**Словами доторкатися до серця.
Та розуміти, чого люди злі.
Бо ліпше мати серце з перцем,
Ніж жити байдуже , окремо від душі.**

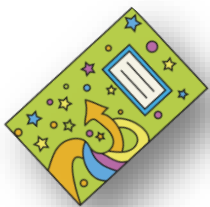

ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів та вчителів

Шибко Олександра, 9-ю

Я так люблю закоханих людей.
Що світять поглядом і посміхаються очима.
І почуття їх, щирі, мозок кличуть на дуель.
Хоча вже знають: переможе диво.
Я так люблю закоханих людей.
Що плачуть і не сплять ночами.
Страждають та услід все ж кличуть: «Гей!
Забудь, пробач, давай почнемо все спочатку»..
Я так люблю закоханих людей.
Що відчувають та не знають, що сказати.
Мовчать, кричать і притискають до грудей
Свою любов готові вічно дарувати.
Я так люблю закоханих людей.
Що ніби самі крутять цю планету.
У світі холоду, кошмарів і смертей
Їхня любов - це кульмінація сюжету.

ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів та вчителів

Зарванська Поліна, 9-е

Незламна

Все звалилось, все скінчилось.

Вона йшла та йшла.

І впала.

Довгий шлях вже пройшла,

Майже дійшла до кінця,

Але щось під ноги впало -

Змія штовхнула в забуття.

Відкрила очі – встала,

Темрява настала.

**Сльози вже течуть
річками.**

**Звалилась на коліна,
плаче.**

Сил немає підніматись.

Вже вона хотіла здатись,

Але щось її підняло.

**Встала, руками сльози
прибрала,**

Пішла, тяжко.

Так вона йшла.

Ціль свою подолала.

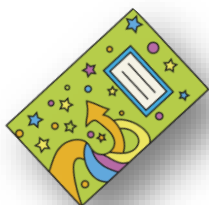
Посмішка, щасливі очі.

Їх нічого не засмутить.

Сильною вона завжди була.

Головне тут - не ламатися

І йти вже до кінця.

ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів та вчителів

Баян Ярослава, 9-е

«Ці звуки лізуть крізь тумани»

Ці звуки лізуть крізь тумани
Вони гучніші всяких децибел
І залишаючи на моїм серці рани
Проймають горло так, ніби просив

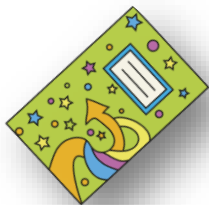

Ці звуки.. не лиш я їх чую
Застрягли в пам'яті у кожного із нас
Розносяться містами сильним гулом
"Не йди.."; страшенна паніка в очах

Ці звуки не лишають розум
Так страшно; я дивлюся у вікно
Сум і ненависть, я про все забуду
Та як забути погляди, крики і скло?

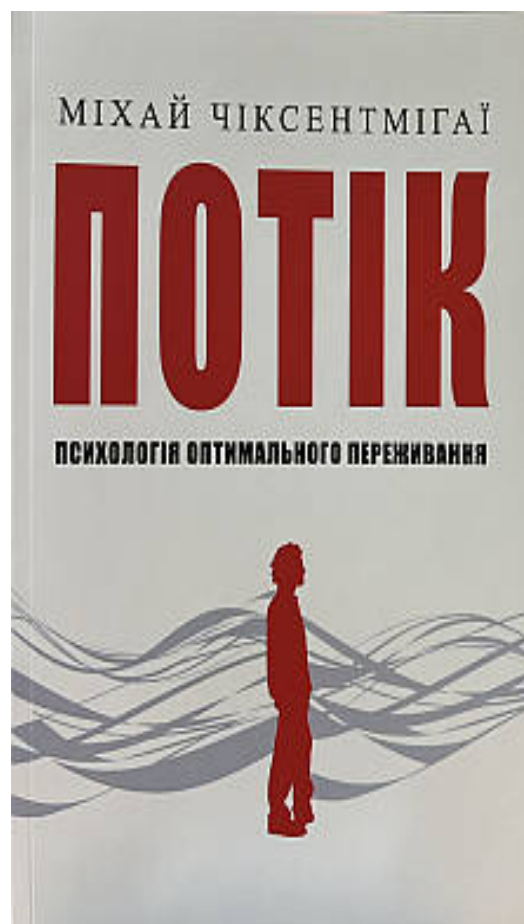
ОСОБИСТЕ: літературні твори учнів та вчителів

Жеміоніс І.Б.

Які ж глибокі ці слова:
«Життя спливе, немов вода».
Хвилинку поміркую я.
Чи чиста буде течія?
Чи тиха? - Втіха це тоді.
А як каміння у воді?
А як бурхлива течія?
А як брудна? Чи зважусь я?
І розумнішим буде як –
За течією? Чи не так?
Чи проти? Всупереч всьому?
Поклавшись Богу одному?
Мабуть, важливе тут - плити.
Не скиглити в кутку з нудьги.
Важливо знати, що в житті
Пливеш не всупереч собі

ЦІКАВО ЗНАТИ

На шаховій дошці різноманітних комбінацій більше, ніж в нашому Всесвіті атомів .

У хамелеона язик в два рази довший ніж він сам.

У стародавніх римлян слово “канікула” означало “собачка”. А у нас, як відомо, канікулами називається перерва в заняттях. Чи не дивно? Виявляється, що ні. Зоря в сузір’ї великого Пса – Сіріус – у південних країнах найяскравіша від 22 липня до 23 серпня. У цей час там, у тих південних країнах, особлива спека. Це викликало потребу зробити перерву в навчанні.

Цікаво те, що при чханні швидкість повітря досягає 170 км / год, чинячи тиск на носові пазухи, в результаті чого при чханні ми закриваємо очі. Чхнути з відкритими очима неможливо.

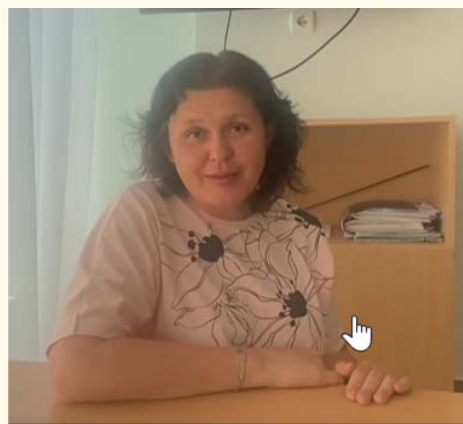

ПОСМІХНІТЬСЯ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

**КУРАТОР і
ГОЛОВНИЙ
редактор:**
Жеміоніс Ірина
Борисівна

**Над номером
працювали:**
Шибко Олександра
Кригель Майя
Сироїд Вікторія
Баян Ярослава
Зарванська Поліна

Цікаві матеріали, пропозиції, фото, статті, авторські вірші і прозу можна передавати головному редактору Альманаху особисто або надсилати електронною поштою: irinazemionis@gmail.com

**З матеріалами Альманаху
можна ознайомитись на
офіційному сайті ліцею**

